

Després del 2014, el 2015

Dc, 26/11/2014 per La puntada

[La puntada](#)

Josep Lligadas

Després del 2014, l'any del Tricentenari, ve el 2015, en el qual celebrem un cinquantenari més modestet, i certament molt menys èpic. El 1965, o sigui ara farà cinquanta anys, es va començar a dir la missa en les llengües de la gent, de cara a l'assemblea, i amb un canvi de ritus que els feia molt més propers, participatius, i comprensibles. Va ser en dues etapes: l'una, com un tast, l'1 de gener; i la següent, ja de manera plena, el 7 de març.

El desembre de 1963, el Concili havia aprovat la constitució sobre Litúrgia, en la qual s'apuntaven els principis bàsics del que havia de ser la reforma, i s'assenyalaven algunes de les concrecions possibles d'aquests principis: per exemple, s'apuntava com una possibilitat a reflexionar el fer la missa en les llengües vives. El papa Pau VI, immediatament, va posar en marxa els organismes pertinents per posar-la en pràctica. I aquests organismes, empesos pel clima col·lectiu que s'havia creat, van dur a terme una veritable revolució: l'exemple més emblemàtic és, sens dubte, que aquella possibilitat que la constitució de Litúrgia presentava tímidament, la de substituir el llatí per les llengües vives, al cap de quinze mesos es va convertir en la pràctica oficial assumida per tothom i a tot arreu, llevat, és clar, dels reductes integristes inevitables.

No sé quants dels lectors de L'Agulla tenen viu el record del que aquell canvi va significar.

Per als qui no ho van viure, costa ara d'imaginar com eren abans les celebracions de l'Eucaristia. Però en tot cas, puc dir que un servidor, que llavors tenia 14 anys i estava al Seminari, recordo encara l'emoció de quan l'1 de gener, que era al meu poble de vacances, a l'hora de les lectures, el capellà que celebrava es va girar cap a l'assemblea i es va posar a llegir en català la primera lectura i l'evangeli. Després va fer l'homilia, es va tornar a girar i va continuar d'esquena la missa. Vaig tenir, i no només jo, la sensació d'un gran canvi.

Però més encara vaig tenir aquesta sensació el 6 de març, quan tota la missa ja es va fer en català i amb els nous ritus. A tot arreu, la data per iniciar la reforma era el 7 de març, primer diumenge de Quaresma, però al Seminari, no sé per quin motiu, vam estrenar la novetat el dia abans, el dissabte 6, festa de sant Oleguer. Recordo sobretot l'entusiasme amb què vam cantar el Glòria de mossèn Taulé...

Aquell canvi en la manera de celebrar l'Eucaristia no era només un canvi litúrgic, era moltes més coses. El fet de transformar els actes més centrals de la vida cristiana, com són l'Eucaristia i els sagraments, per fer-los més propers i comprensibles, més participats per tota la comunitat, i més amarats de la Paraula de Déu, era tot un signe de cap on volia anar l'Església. I, a més, llançava un missatge molt potent al món: amb la reforma litúrgica, l'Església mostrava la seva disposició a fer els canvis que calgués, fins i tot en allò més sagrat que tenia, l'Eucaristia, per tal de fer-se sincerament propera a la gent i per ser, en definitiva, més fidel a allò que Jesús li havia encomanat de ser.

No, ja sé que les coses després no han anat tan rodades com hauria estat desitjable. Però recordar aquest cinquantenari és un bon estímul.